

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **R. O.**, zast. Mgr. Dagmar Dřímlovou, advokátkou, se sídlem AK Praha 3, Chlumova 20, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2004, č. j. 12 Ca 38/2004 – 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyni stěžovatele, Mgr. Dagmar Dřímlové, advokátce, se sídlem AK Praha 3, Chlumova 20, náleží ve výši 2150 Kč a bude jí vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 4. 2004, č. j., byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. (dále jen „zákon“). V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona bylo třeba nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky uplatnit písemnou žádostí u orgánu příslušného k rozhodnutí (ČSSZ) nejpozději dne 31. 12. 2002. Žalobce žádost uplatnil až dne 7. 4. 2004, tedy po uplynutí této lhůty, která je lhůtou prekluzivní (propadnou), takže jejím marným uplynutím právo na poskytnutí peněžní částky zaniklo; k této skutečnosti je Česká správa sociálního zabezpečení povinna přihlídnout z úřední

povinnosti. Zkoumáním, zda byly splněny další podmínky nároku, se Česká správa sociálního zabezpečení nezabývala, neboť by to bylo nadbytečné, zaniklé právo nelze přiznat.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že je bezdomovec až do současné doby, a proto nevěděl, že v letech 2001 – 2002 měl písemně požádat o vyplacení odškodného jako politický vězeň. Uvedl, že je od roku 1986 v invalidním důchodu. Po propuštění z vězení v roce 1977 a 1980 měl podlomené zdraví a byl stále bez práce. Z tohoto důvodu mu byl v roce 2004 vyměřen nízký starobní důchod. V roce 1996 mu Česká správa sociálního zabezpečení vyřizovala zvýšení částečného invalidního důchodu na základě soudní rehabilitace. Věděla tedy o tom, že byl nezákonně vězněn. Žalobce se proto domníval, že měl být upozorněn na to, že má nárok na jednorázový příspěvek. Z těchto důvodů žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 10. 2004, č. j. 12 Ca 38/2004 – 21, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že žalobce podal žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. dne 7. 4. 2004 u České správy sociálního zabezpečení. V žádosti uvedl, že se jedná o odškodnění za dobu vězení 5,5 roku, pro kterou byl soudně rehabilitován. Požadované doklady doložil k žádosti o úpravu částečného invalidního důchodu. Soud konstatoval, že při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí vycházel z ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 261/2001 Sb., kde je stanoveno, že nárok podle tohoto zákona je nutné uplatnit písemnou žádostí u orgánu příslušného k vydání rozhodnutí nejpozději do 31. 12. 2002, jinak nárok zaniká. Z tohoto ustanovení vyplývá, že nárok bylo nutno uplatnit podáním žádosti. V § 6 citovaného zákona je stanoveno, že o nároku, o výši jednorázové peněžní částky a o její výplatě oprávněné osobě rozhoduje Česká správa sociálního zabezpečení. V § 7 odst. 1 zákona je stanoveno, že řízení podle tohoto zákona se zahajuje na návrh oprávněné osoby. Návrhem je žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona. Námitka žalobce, že žalovaná věděla o jeho soudní rehabilitaci již v roce 1996, a proto mohla podniknout kroky k tomu, aby mu bylo poskytnuto odškodnění v zákonem stanovené lhůtě, nebyla proto podle soudu důvodná. Soud konstatoval, že skutečnost, že žalobce podal žádost dne 7. 4. 2004 je nesporná. Žalovaná v tomto případě proto nemohla postupovat jinak, než jak postupovala v napadeném rozhodnutí, a žalobcovu žádost zamítnout, protože jeho nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. po 31. 12. 2002 zanikl. Soud neshledal v postupu žalované pochybení, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Uvedl dále, že námitky žalobce týkající se jeho osobních a majetkových poměrů nemohl v rámci soudního přezkumu hodnotit, protože tyto skutečnosti nejsou rozhodující pro právní posouzení věci. Soud v tomto řízení nemohl posuzovat, zda zákon je vůči účastníkovi řízení příliš tvrdý. K takovému posouzení totiž není oprávněn.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť se domníval, že Česká správa sociálního zabezpečení mu měla poskytnout právní pomoc v řízení o uplatnění nároku, neboť toto právo mu v čl. 37 odst. 2 přiznává i Listina základních lidských práv a svobod (dále též jen „Listina“). Vzhledem k téměř žádné osvětě, vzhledem k jeho majetkovým, osobním a zdravotním poměrům (bydlí na ubytovně, kromě důchodu nemá žádný jiný příjem a má zdravotní potíže) ho mohla Česká správa sociálního zabezpečení přiměřeným způsobem informovat o platnosti a účinnosti zákona č. 261/2001 Sb., tedy o možnosti podat žádost o poskytnutí příspěvku. Toto neučinila, i když s ní byl v pravidelném kontaktu. Současné

žádal, aby mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Navrhoval, aby rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 12. 2004, č. j. 12 Ca 38/2004 – 33a, ustanovil žalobci k ochraně jeho zájmů v řízení o kasační stížnosti zástupkyni Mgr. Dagmar Dřímálovou, advokátku, se sídlem AK Praha 3, Chlumova 20.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že z důvodové zprávy k zákonu č. 261/2001 Sb. vyplývá, že při odhadu materiálních nároků navrhovaného zákona se mj. vycházelo i z údajů orgánů sociálního zabezpečení a evidence složek Českého svazu bojovníků za svobodu. Podle dostupných údajů se v té době mělo jednat asi o 3700 oprávněných osob. Z této skutečnosti vyplývá, že předkladatelé předmětného zákona již předem předpokládali určitý počet oprávněných osob, kdy jim již musely být známy i konkrétní osoby, jejich jména a další národnost i výše odškodnění, na které tyto osoby mají nárok. Podle názoru stěžovatele měla žalovaná poskytnout právní pomoc v řízení o uplatnění nároku na poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona, a to z důvodu, že stěžovatel byl v předmětné době (a je jím i nyní) bezdomovcem a invalidou ve velmi špatném psychickém i fyzickém stavu, na kterém se podepsalo jeho věznění. Stěžovatel dále poukázal na čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány, či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení. V této souvislosti poukazyval na to, že byl opakovaně v kontaktu s paní J. N., pracovnící Pražské správy sociálního zabezpečení, která dříve sídlila ve Vodičkově ulici, a nyní přesídlila do ulice Vyšehradská 34. Tato pracovnice spolu s dalšími osobami mu pomáhala vyřizovat řadu pro něho potřebných záležitostí, a to žádosti o přiznání plného, následně částečného invalidního důchodu, předčasného starobního důchodu, jejich zvýšení a podobně. Stěžovatel se domníval, že vzhledem k jeho osobním, majetkovým i zdravotním poměrům, a také z důvodu, že předkladatelé zákona počítali s určitým počtem konkrétních oprávněných osob, měl být ze strany žalované řádně a včas informován o platnosti a účinnosti zákona, tedy o možnosti podat si žádost o přiznání jednorázové peněžní částky. O této možnosti byl stěžovatel ale informován pracovnící sociálního zabezpečení až v roce 2003.

Na podporu svých tvrzení stěžovatel předložil řadu listinných důkazů, které jsou již součástí spisového materiálu, a to lékařská zpráva MUDr. J. O., lékařská zpráva praktické lékařky MUDr. K. P. ze dne 13. 4. 2004, sdělení sociálního kurátora pro Prahu 1 P. P., rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1, na základě kterého bylo odebráno užívací právo k bytu na adrese P. 1, H. n. 1. Navrhoval, aby soud na podporu jeho tvrzení, t. j. že v době, kdy mohl podat žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky, byl ve velmi nezáviděníhodné osobní situaci, tedy neměl kde bydlet, byl ve velmi špatném zdravotním i psychickém stavu, a kdy měl právo být informován o platnosti a účinnosti zákona, provedl tyto důkazy: výslech paní J. N., výslech bývalého starosty Prahy 1 pana B., výslech lékařů MUDr. J. O. a MUDr. K. P. a výslech sociálního kurátora pro Prahu 1, P. P. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud v Brně rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Česká správa sociálního zabezpečení se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední

povinnosti, a které by mu dovoľovaly se od rozsahu a důvodů kasační stížnosti odchýlit. Po přezkoumání kasační stížnosti shledal Nejvyšší správní soud, že není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Již z citace tohoto ustanovení je zřejmé, že tento kasační důvod v dané věci nelze použít, neboť napadeným rozhodnutím v posuzované věci je rozsudek Městského soudu v Praze, nikoliv usnesení. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel nesouhlasí s tím, že jeho žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. byla zamítnuta, protože byla podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty a v obsáhlých podáních dovozuje, že se tak nestalo jeho vinou, a že měl být o možnosti žádost podat žalovanou, případně jejími pracovníky, informován. Nejvyšší správní soud tedy dovozuje, že stěžovatel uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., t. j. nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky soudem může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc nesprávný právní předpis, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak tento nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky soudem může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo byl sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze neshledal.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel uplatnil žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. u Pražské správy sociálního zabezpečení dne 7. 4. 2004, která tuto žádost zaslala na Českou správu sociálního zabezpečení, kam byla doručena dne 22. 4. 2004. V žádosti je uvedeno, že stěžovatel je poživitelem částečného invalidního důchodu a že je bezdomovcem. V žádosti uplatnil nárok jako politický vězeň s tím, že se jedná o dobu věznění 5,5 roku (soudní rehabilitace, doklady doloženy k žádosti o úpravu částečného invalidního důchodu). Dále je poznamenáno, že stěžovatel už doklady nemá. K žádosti stěžovatel připojil rozhodnutí žalované ze dne 10. 7. 1996 č. I., jímž mu byl od 1. 7. 1990 upraven částečný invalidní důchod podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, a dále rozhodnutí II. z téhož dne, jímž mu byl přiznán od 24. 2. 1996 částečný invalidní důchod ve výši 3035 Kč měsíčně. Ve správním spise se nachází lékařské potvrzení MUDr. J. O. ze dne 15. 4. 2004, podle něhož je stěžovatel sledován na neurologickém oddělení od 6. 12. 1999 pro vertebrogenní potíže, a lékařská zpráva MUDr. K. P., praktické lékařky, ze dne 13. 4. 2004. K věci se vyjádřil sociální kurátor P. P. v podání ze dne 19. 5. 2004, v němž mj. potvrzuje, že v době, kdy byla zákonem stanovena lhůta pro podávání žádosti podle zákona č. 261/2001 Sb., řešil stěžovatel existenční problémy.

Především je nutno uvést, že na posuzovanou věc aplikoval Městský soud v Praze správný právní předpis, jímž je zákon č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní

částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám, z rasových nebo náboženských důvodů, soustředěných do vojenských pracovních táborů, a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 – 1945. Kromě vymezení okruhu osob, na něž se zákon vztahuje a kromě ustanovení týkajících se výše jednorázové peněžní částky podle tohoto zákona poskytované obsahuje zákon ustanovení, podle něhož o nároku a výši jednorázové peněžní částky a o její výplatě oprávněné osobě rozhoduje Česká správa sociálního zabezpečení, a v případech, kdy důchod z důchodového pojištění vyplácí orgán sociálního zabezpečení příslušníkům ozbrojených sil nebo ozbrojených sborů, je věcně příslušným orgánem k rozhodnutí tento orgán (§ 6). Podle ustanovení § 7 odst. 1 téhož zákona se řízení zahajuje na návrh oprávněné osoby. Podle § 3 odst. 2 téhož zákona je nárok nutné uplatnit písemnou žádostí u orgánu příslušného k vydání rozhodnutí nejpozději do 31. 12. 2002, jinak nárok zaniká. Podle § 12 zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení – uveřejněn ve Sbírce zákonů byl dne 26. 7. 2001.

V projednávané věci je nepochybné, že orgánem příslušným o stěžovatelově žádosti rozhodnout byla Česká správa sociálního zabezpečení, přičemž řízení bylo zahájeno na návrh oprávněné osoby, jíž je v dané věci stěžovatel. Zahájeno bylo dnem, kdy žalované bylo doručeno stěžovatelovo podání, t. j. dnem 7. 4. 2004. Nejvyššímu správnímu soudu v této souvislosti nezbývá než konstatovat shodně se žalovanou a shodně s Městským soudem v Praze, že lhůta uvedená v ustanovení § 3 odst. 2 zákona je konstruována jako lhůta prekluzivní (propadná), jejímž uplynutím nárok zaniká; výslovně se zde uvádí, že nárok, který nebude uplatněn nejpozději do 31. 12. 2002, zaniká. Pro posouzení věci jsou pak nepodstatné okolnosti, pro něž ke zmeškání lhůty došlo. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že uvedený zákon byl přijat v červenci 2001 a lhůta k uplatnění nároku byla stanovena do konce roku 2002 (tedy poměrně dlouhou dobu), v níž měly oprávněné osoby možnost takovou žádost podat. Není povinností žalované, a ostatně ani není v jejích možnostech, informovat veškeré oprávněné osoby o přijetí takového zákona, a to nejen s ohledem na široký okruh oprávněných osob, jichž se odškodnění týkalo. Přitom stanovení lhůt pro uplatnění nároku je zcela běžným zákonným postupem, jímž se vymezuje časový rámec, v němž je možné nárok uplatnit, přičemž nesplnění lhůty jako jedné z podmínek nároku postihuje stejným způsobem všechny, jichž se zákon týká. Nelze proto stanovení lhůt označit za diskriminační. V této souvislosti nezbývá, než poukázat na judikaturu Ústavního soudu, např. nález sp. zn. PL. US 46/2000, v němž se mj. uvádí, že stanovení časového limitu pro uplatnění návrhu podle rehabilitačních zákonů se nezvýhodňuje žádná osoba na úkor jiné, ani se nediskriminuje některá sociální skupina, nýbrž se tak dává jen průchod potřebě, aby právo bylo uplatněno ve stanovené lhůtě.

Namítá-li stěžovatel, že předkladatelé zákona č. 261/2001 Sb. již předem předpokládali určitý počet oprávněných osob, kdy jim musely být známy i konkrétní osoby, jejich jména a další národnost i výše odškodnění, na které tyto osoby mají nárok, uvádí Nejvyšší správní soud, že uvedené tvrzení se nachází pouze v rovině úvahy stěžovatele, a i když se podle dostupných údajů mělo jednat asi o 3700 oprávněných osob, nelze tvrzení stěžovatele přisvědčit. I kdyby tomu tak však bylo, a žalovaná znala konkrétní jména osob, kterým odškodnění náleží (jakkoliv je to nepravděpodobné), nutno konstatovat, že ani tato skutečnost by nemohla ovlivnit výše uvedené právní závěry. Znovu je třeba zdůraznit, že podle § 7 odst. 1 zákona se řízení zahajuje jen na návrh oprávněné osoby a taková oprávněná osoba musela podle § 4 zákona svůj nárok prokázat. Mohlo se tedy teoreticky stát, že určitá osoba by mohla být (jak tvrdí stěžovatel) zahrnuta do počtu 3700 oprávněných osob, avšak pokud by svůj nárok neprokázala, odškodněna by nebyla.

Pokud stěžovatel poukazuje na čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, je třeba konstatovat, že podle tohoto článku má každý právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení. V daném případě se však stěžovatel dovolává aplikace tohoto článku ještě pro dobu před počátkem řízení, tedy před tím, než podal žádost. Přitom podle výkladu tohoto článku je toto právo třeba realizovat až pro dobu od počátku řízení, t. j. například od zahájení trestního řízení, od zahájení občanskoprávního řízení nebo od zahájení přezkumného soudního řízení ve věcech správního soudnictví, nebo dále v řízení před jinými státními orgány či orgány veřejné správy. Jestliže řízení dosud zahájeno nebylo (jak tomu bylo v posuzované věci), nelze se tohoto práva účinně dovolávat.

Pro úplnost, byť to stěžovatel výslovně nenamítal, Nejvyšší správní soud znovu uvádí, že pro řízení podle zákona č. 261/2001 Sb. platí zásada dispoziční. Pokud správní orgán zahájí z vlastního podnětu řízení, které lze zahájit jen k návrhu účastníka, překračuje meze dané článkem 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 A 614/2002 – 36).

Pokud stěžovatel v této souvislosti poukazuje na to, že v předmětné době byl ve styku s paní J. N., pracovnící Pražské správy sociálního zabezpečení, která mu pomáhala ve vyřizování žádosti o přiznání plného, částečného invalidního důchodu, předčasného starobního důchodu a jejich zvýšení, nelze ani z této skutečnosti dovodit povinnost této pracovnice informovat stěžovatele o tom, že byl vydán zákon č. 261/2001 Sb. Navíc z rozhodnutí žalované, která stěžovatel pro podporu svých tvrzení přiložil k žádosti (rozhodnutí ze dne 10. 7. 1996, jímž byl upraven částečný invalidní důchod podle § 25 zákona č. 119/1990 Sb., rozhodnutí ze dne 10. 7. 1996 o přiznání částečného invalidního důchodu) je zřejmé, že se nejednalo o „předmětnou dobu“, ale o dobu, která výrazně předcházela datu vydání zákona č. 261/2001 Sb., tedy o dobu, kdy tato pracovnice o vydání takového zákona nemohla mít vědomost. V každém případě však nutno konstatovat, že se zřetelem k zásadě, podle níž si každý musí střežit svá práva sám, nelze odpovědnost za to, že stěžovatel nepodal včas žádost, přenášet na jinou osobu, případně na jiný orgán. Takový postup by byl ostatně v rozporu s čl. 2 odst. 3 Listiny, podle něhož každý může činit co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co mu zákon neukládá. Protože není zakotvena zákonná povinnost žalované České správy sociálního zabezpečení, potažmo ani jejích pracovníků, o tom, aby informovala občany v tom směru, že byl vydán ten který zákon, tedy zákon č. 261/2001 Sb., nelze s námitkami stěžovatele o tom, že měl být informován o možnosti podat žádost o přiznání jednorázové peněžní částky, souhlasit.

Namítá-li stěžovatel, že v době, kdy mohl podat žádost, byl ve velmi nezáviděníhodné situaci, což dokládá lékařskými zprávami a sdělením sociálního kurátora, je třeba uvést, že ze zprávy MUDr. J. O. ze dne 15. 4. 2004 vyplývá, že stěžovatel je na neurologickém oddělení sledován od 6. 12. 1999 pro vertebrogenní potíže. Ze zprávy MUDr. K. P., praktické lékařky, ze dne 13. 4. 2004 lze zjistit vývoj zdravotního stavu stěžovatele a aktuální zdravotní stav k datu vydání této zprávy. Z vyjádření sociálního kurátora P. P. ze dne 19. 5. 2004 vyplývá, že v souvislosti s podanou žalobou lze potvrdit stěžovatelovo tvrzení, že v době, kdy byla zákonem stanovena lhůta pro podávání žádosti o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., řešil existenční problémy.

Ani výše popsané skutečnosti, tedy nepříznivá osobní a sociální situace, nepříznivý zdravotní stav, nemohou ovlivnit shora stanovené právní závěry. Jestliže zákon č. 261/2001

Sb. uvádí ve svém ustanovení § 3 odst. 2, že nárok je nutno uplatnit písemnou žádostí u orgánu příslušného k vydání rozhodnutí nejpozději do 31. 12. 2002, jinak nárok zaniká, pak tato dikce zákona neumožňuje přihlídnout k jakýmkoliv okolnostem, které snad v uplatnění včasné žádosti bránily. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud neakceptoval návrhy stěžovatele na doplnění důkazního řízení o výslechy osob, které by objasnily jeho životní a osobní situaci v době, kdy mohla být žádost podána.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že jakkoliv je pochopitelné stanovisko i postoj stěžovatele ve vztahu k posuzované věci, kdy se cítí být poškozen tím, že mu nebylo poskytnuto odškodnění podle zákona č. 261/2001 Sb., na které měl podle svého přesvědčení nárok, nelze uzavřít jinak než tím, že nepodal-li žádost podle tohoto zákona do 31. 12. 2002, jeho nárok zanikl.

Kasační stížnost proto nebyla shledána důvodnou a Nejvyšší správní soud ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Pokud jde o nárok o náhradu nákladů řízení, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, protože žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil a stěžovatel nebyl v řízení úspěšný (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

Zástupkyni stěžovatele Mgr. Dagmar Dřímlové, advokátce, ustanovené usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2004, č. j. 12 Ca 38/2004 – 33a, náleží odměna za dva úkony právní služby po 1000 Kč (příprava a převzetí zastoupení, doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 3. 2005 - § 11 odst. 1 písm. b/ a d/ a § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), k nimž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč ke každému z úkonů – celkem 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy náleží 2150 Kč. Tato odměna bude vyplacena do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku Nejvyšším správním soudem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu

